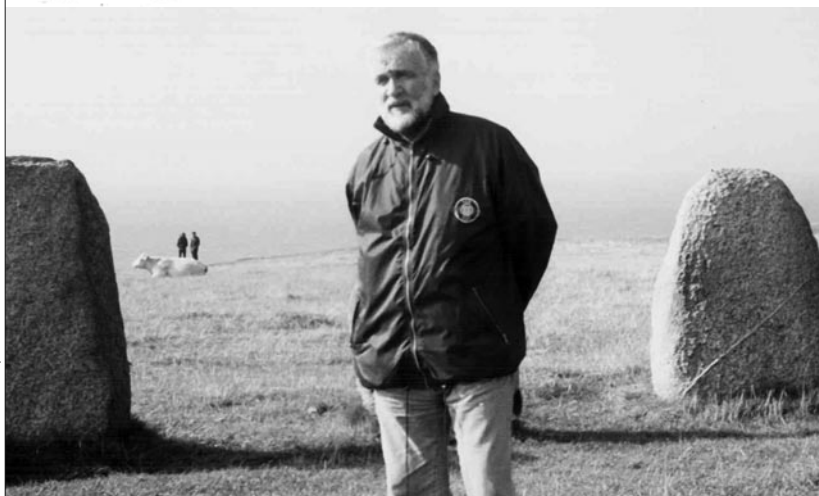

СТРУГА: между политиката и поезията

Снимка: Личен архив Л. Левчев

Любомир Левчев

Роден на 27 април 1935 г. в Троян. Завършил Философско-историческия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Първи заместник-министър на културата (1975 – 1979). Председател на Съюза на българските писатели (1979 – 1989). Редактор-собственик на сп. „Орфей“. Първата му книга „Звездите са мои“ излиза през 1957 г. През 2009 г. публикува книга стихове „Кон със зелени крила“. Междув-

ременно е издал повече от 30 книги поезия, а също и романи „Убий Българина!“ и „Ти си следващият“. 69 негови книги са издадени в 39 страни. Действителен член на Европейската академия за изкуство, наука и култура – Париж. Член-основател на Европейската академия за поезия – Люксембург. От 22 август 2010 лауреат на „Златен венец“ – Голямата награда на Стружките вечери на поезията.

АЗ, КОЙТО НЕ ИЗБЯГАХ ОТ ПОМПЕЙ

Смъртта е тайнство. Страх... Но край – едва ли.
Земната люлка в пустотата ме люлей.
И чувам сферите – кристалните сигнали –
аз, който не избягах от Помпей.

Преди разкопките да ме разкрият
свит като ембрион, тих, вкаменен,
аз просто устоях срещу стихите.
И забравимото се вкопчи в мен.

Аз гледах как вий бягате наголу
към лодки и спасителни лъжи.
Окрали храмовете, вий се молахте
грехът на чужда памет да тежи.

Човеци. Зверове... Изчезна всичко.
Как хубав бе пустинният Помпей!
При мен останаха две-три тревички.
И слава допъзля като злодей.

Смениха Бог. Проучиха Вулкана.
Грабът развратен станал е музей.
И само аз при себе си останах,
аз, който не избягах от Помпей.

Сиим Кера
ЕСТОНИЯ

Лауреат на международната награда „Мостове на Струга“ за най-добра дебютна поетична книга в света за 2010 година. Сиим Кера е на 21 години.

ДЕЦА ВЪВ ФОТЪОЙЛ НА КОЛЕЛЦА

в твоето сърце има
деца във фотъойл на колелца
и мъртви бебета

помниш
прозореца който гледаше към улицата
ти плакаше върху главите
на минавачите

в твоето сърце има
деца във фотъойл на колелца
и мъртви бебета

тонела*
те изскубва
от техните ръце

помниш
прозореца който гледаше към улицата
ти плакаше върху главите
на минавачите

ако можехме само още веднъж да бъдем деца

МЛАДО МОМИЧЕ С ДВЕ ЛИЦА

отидох да пазарувам
хванах с ръце една зелка
и видях момиче с две глави
засмях се
всички се засмяха
сложих зелката в чантата
и си тръгнах

в къщи жена ми
току-що роди
момиче с две глави

а аз
се удавих
в съзидите
на шестте очи

ЗАД СЛЪНЦЕТО

ще се разхождам зад слънцето
колко да се разхождам зад слънцето
копнея да се разхождам зад слънцето

не спя
лепя слънцето зад моята къща

и когато в летните утрини
слънчевите лъчи танцуват върху уморените ми клепачи

се крия зад слънцето